Година IV Самоковъ, Септемврий 1924 год. Брой 1.

РИЛСКИ ШЕПОТ

ОРГАНЪ НА УЧАЩИТѢ СЕ ПРИ АМЕРИКАНСКИТѢ ГИМНАЗИИ — САМОКОВЪ

Главенъ Редакторъ
Иванъ Добревски

РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ
В. Цаковъ, Ц. Данчева, Л. Илиева, Л. Зафирова, В. Начевъ, Б. Чукановъ, Н. Милевъ.

Администраторъ
Иванъ Димитровъ

Годишно течение десеть броя — Абонаментъ 30 лева — Излиза месечно.

КЛАСЪТЪ ОТЪ '24

Двата VIII класа свършили миналата година, наедно съ г-ца А. Л Абътъ, директорка при Девическата гимназия и г-нъ Л. Ф Остраидръ, при Мжжката.

ЦЕЛЬ И ПЪТЪ

Преди три години, когато се започваше издаването на училищния ни органъ „Рилски Шепотъ“, нито инициаторитѣ му, нито пъкъ редакторитѣ му имаха пълна и ясна представа за характера и съдържанието му. Той се роди, за да запълни една отдавна и смѫтно чувствувана празнина въ нашия училищенъ животъ, но едно пълно и широко осмисляне на целитѣ и задачитѣ му не бѣ още реализирано. Но все пакъ, едната страна отъ предназначението му бѣ твърде добре направена още въ уводната статия на първия брой: вестника да служи за изразъ на мислитѣ и живота на ученицитѣ отъ двѣтѣ училища. Въпъ втората и третата годишнини се зароди, па и дооформи и втората споредъ насъ, не по-малко важна отъ първата задача: „Рилски Шепотъ“ да бѫде посредникъ, да служи за обединително звено между миналитѣ поколѣния, израсли въ нашитѣ училища и заели вече своето надлежно мѣсто въ обществото и сегашнитѣ ученици, които сме наследили тѣхнитѣ мѣста въ нашето по-малко общество — двата пансиона.

Така оформена и обединена вече въ горнитѣ две точки, — изразитель на ученическата мисъль и животъ и средство за сближение на сегашното и миналитѣ училищни поколѣния — задачата на „Рилски Шепотъ“ добива доста пъленъ изразъ. Все пакъ, ние бихме желали да изяснимъ по-точно и по-подробно тази наша програма.

За изразитель на ученическата мисъль считаме нашитѣ скромни и непретенциозни литературни опити въ областьта на поезията, белетристиката и критиката, а така сѫщо и нѣкои възникнали въпроси изъ другитѣ области на живота.

Изразители на ученическия или училищния ни животъ сѫ всички статии, бележки, критики и пр., възникнали въвъ връзка съ различни училищни въпроси и събития. Тѣзи винаги ще могатъ да намѣрятъ мѣстото си въ отдѣла „Училищенъ прегледъ“, въ хрониката, а даже и като уводна статия, ако не вредятъ на училищния духъ и не служатъ за разстройството на училищния ни животъ. Не сме противни и на отрицателна критика, стига тя да цели подобрението и оздравяването на нѣкоя область отъ ученическата дейность.

Втората ни цель, а именно сближение, контактъ посредствомъ вестника ни между настоящето и миналитѣ училищни поколѣния, е била до сега много едностранчиво засѣгана. Само бившитѣ питомци на училището ни сѫ се приближавали чрезъ „Р. Ш.“ до живота ни, вмѣсто и тѣ да ни запознаватъ съ тѣхния, отъ който горещо се интересуваме. Ние бихме желали, щото бившитѣ наши ученици за напредъ да ни запознаватъ съ тѣхния животъ и съ живота на обществото, въ което се намиратъ, а ние отъ друга страна да ги осведомяваме за нашия личенъ и общественъ животъ въ училището. По такъвъ начинъ ще става обмѣна на наши мисли съ тѣхни, та ще се постигне много по-голѣмо сближение.

Така изразена, ние считаме, че задачата на училищния ни органъ добива доста пъленъ изразъ. И презъ настоящата учебна година ще се трудимъ, до колкото това зависи отъ силитѣ ни, средствата ни и отъ мѣстото, съ което разполагаме, да развиемъ гореизложената програма и цель и да застѫпиме въвъ всѣки брой, ако не напълно, то поне отчасти, означенитѣ области на вѣстника ни.

Впрочемъ, като поканваме сътрудничеството на всички настоящи и нѣкогашни наши ученици, пожелаваме успѣшна учебна година, а сѫщо и единъ интензивенъ и плодовитъ училищенъ животъ!

„РИЛСКИ ШЕПОТЪ“

Ст. Ценевъ

ТРУДОВОТО УЧИЛИЩЕ ВЪ ГЕРМАНИЯ

Помоленъ отъ г-да Редакторитѣ на настоящето списание, съ искрена готовность се рѣшавамъ да предамъ въ нѣколко реда характера и живота на тъй много приличащето на A. S. B. трудово училище D. L. E. H. (Deutsches Landerziehungsheim) въ Германия, въ което имахъ щастието да прекарамъ две и половина приятни години. За да не уморявамъ читателя съсъ сухи изчисления и сравнения, позволявамъ си да облека туй описание въ разказна форма, като разказвамъ живота въ училището презъ нѣкои дни, взети отъ различни времена на годината и при различни случаи.

Трена напусна станцията Фулда на линията Франкфуртъ-Ерфуртъ и ме понесе къмъ новото ми училище, наречено Биберщайнъ (Bieberstein), въ което татко ми ме бѣ записалъ. Следъ нѣколко минутно следване по двойната линия на гореспоменатия желѣзенъ пѫть, тренътъ влезе съ засилване въ една локална линия, следваща единия брѣгъ на игриво извиващата се долина, по чиято срѣда течеше сѫщо тъй игрива речица — die Bieber. Високи хълмове се вдаваха въ тази тѣсна разселила се долина и ми откриваха все по нови изгледи задъ себе си. Изведнажъ, следъ зобикалянето политѣ на единъ хълмъ, нѣщо сиво, царствено, кацнало на върха на единъ другъ хълмъ, привлече погледа ми върху себе си. Единъ величественъ, синъ, покритъ съ тъмно-червени керемиди замъкъ владѣеше цѣлата долина и гориститѣ височини наоколо. Отъ нѣколко минути вече тренътъ бѣ напусналъ напъстрената съ весели кѫщи и цвѣтущи градини широка долина и почна да се запъшква по доста неправилната страна на стѣсняващата се вече долина. Вече не се мѣркаха безбройнитѣ високопокривни, типични германски кѫщи, та затова замъка правѣше човѣку странно впечатление, като че се намира въ срѣднитѣ вѣкове. Една малка воденица се бѣ сгушила въ краката на тая старинна сграда и увеличаваше величественостьта на картината. Ето— ваше величественостьта на картината. Ето— ний сме срещу замъка. Заинтересуванъ, запитахъ и узнахъ, че тамъ горе се помещавало трудовото училище и че следъ малко щѣли сме да спремъ на собствената му станция. Следъ дълъгъ завой трена пресече долината по високъ насипъ и спрѣ въ станцията — красива, чиста сграда съ чакалня, магазия и др. На гарата ме посрещнаха две изпратени отъ замъка момчета и заедно съ тѣхъ се изкачихъ въ замъка по хубаво шосе, което за да избегне силенъ наклонъ, обикаляше надалечъ и водѣше къмъ задната страна на замъка. Влѣзохъ въвъ външния дворъ презъ една врата, взидана въ дебелата ограда стена. Зданието, масивна каменна постройка, представляваще правоѫгълен четирижгълникъ, имаше широкъ вѫтрешенъ дворъ. Презъ тѣсенъ входъ влѣзохъ въ сутерена, гдето се намираха складоветѣ, кухнята и банитѣ. Отъ тамъ по една извита стълба се изкачихъ на първия етажъ, а по друга — на втория. Бѣхъ заведенъ при директора, който живѣеше на този етажъ. Следъ представянето ми и формалноститѣ, менъ ми отредиха стая и пакъ заедно съ двѣтѣ момчета, които се бѣха сприятелили вече съ мене, качихъ се на третия етажъ, гдето бѣха стаитѣ на ученицитѣ. Получихъ стая съ единъ другаръ — добъръ, веселъ момъкъ отъ Бреслау, Силезия.

Вечеря. Слѣзохъ съ новия си другаръ на втория етажъ. Тамъ се намираха разнитѣ учебни кабинети, трапезарията и общата вечерномолитвена стая. Звънецътъ би. Сѣднахме на една отъ десетьтѣ маси, на всѣка отъ които имаше по десеть души и чакахме. Дойде директора и ни прочете една велика мисъль отъ Карлайла. Следъ вечеря поискахъ позволение и отидохъ да спя, пъленъ съ впечатления отъ този прекрасенъ день...

Въ началото на Май — сутринь 6 часа — срѣда. Стресватъ отъ силно звучукване на вратата и отъ равномѣренъ камбаненъ звънъ, отварямъ съ очудване очитѣ си. Почти непозната обстановка... Кѫде съмъ?... но кой е този?.. Аха, да!.. Това е моята нова стая. Ето, другаря ми става и казва:

— Добро утро!

Отговарямъ на поздрава и питамъ, що ще правимъ.

— Dauerlauf, отговаря той, т. е. дълготрайно тичане. Обличамъ се набързо и тичамъ съ другаря си надолу. Ето ги, всички ученици наредени по класове предъ външната врата. По даденъ сигналъ всички почнатъ да бѣгатъ и азъ подире имъ. Охъ, колко се изморихъ! Почти 2 клм. тичахме, върнахме се цѣли изпотени и хайде на мивене.

Закуска. Следъ класа молитва закусихме и следъ 5 минути влѣзохме въ класъ. Свѣтли и високи стаи служеха за класни помѣщения. Презъ първото междучасие оправихме кревативѣ си, презъ второто имахме лека закуска съ porridge (нѣщо като болгуръ), третото имахме гимнастика и лекъ спортъ на горното спортно игрище.

Отъ обѣдъ до 2½ часа бѣхме свободни, следъ което всѣки отиде на опредѣлената му работа. Обикновенно имаше два подпробѣда градинарство, единъ — желѣзарство или столарство, единъ — рисуване, а другитѣ бѣха посветени на спорта.

Следъ пладнушката си приготовлявахме урокитѣ по стаитѣ. Следъ вечерята отидохме въвъ вечерната обща стая — обширна, величествена зала съ джбовъ паркетъ и таванъ и съсъ старинни мебели. Всички се събрахме. Учителя по музика ни посвири на пиано. Директора ни прочете съчинение отъ прочутъ писатель. Следъ едночасово четене и пакъ музика отидохме да спимъ...

Вечерно ученическо събрание — петъкъ... Бѣше предложено да си построимъ плавателенъ басейнъ на ливадата до воденицата долу. Тамъ бѣше и спортното ни място. Следъ бурни разисквания предложението бѣ прието. На другия день почна работата. Трѣбваше да се изкопае 50×40 м. и 3½—4 м. дълбочина. Работихме 100 души на две смѣни по 7 часа и за четири седмици го изкопахме.

(Следва)

Смутни времена живѣемъ.
У насъ върлува бѣсна хала

Години вече какъ тя вилнѣе напредъ изъ нашата родина; години вече какъ тя валитъ съ бѣсна сила и помита врѣло и зелено: цѣлъ народъ покруси тя! Цѣлъ единъ народъ хвърли въ трауръ. Днесъ нѣма домъ да не скърби, нѣма домъ да не ридае, нѣма домъ неочерненъ.

При тази черна скърбь на цѣлъ единъ народъ, при това всеобщо унийние и покруса, какъ да възвисимъ и нашитѣ гласове и гласно заридаемъ за безъ врѣме починалитѣ ни другари?... Свидно ни е! Виждаме, че земата ни оспротѣ, че вѣковни великани, които сж отстоявали на толкозъ бури, лежатъ вече повалени, че земята ни се е наситила съ отчупени борови върхари, че хиляди рослни, родни цвѣтове сж улегнали, цвѣтътъ на нашето племе е оредѣлъ и че самото то крѣе отъ день на день; ние чувствуваме, че безутѣшната ни скърбь тъне и се губи въ великото море на всенародната печаль. Свидно ни е, свидно ни е да тржбимъ за нашата скърбь сега, но тѣ сж тъй скжпи за насъ — тъй непрежалими! Какъ да замълчимъ сега, когато тъй трудно се мълчи? Какъ да се утѣшимъ, когато безутѣшна е нашата скърбь? Какъ да се обладаемъ, когато тя се кани всѣки мигъ да избликне въ неудържимъ плачъ?

ЦВѢТКО Г. ПОПОВЪ,

родень на 10. X. — 1907 г., починалъ на 28. VI. 1924 год. Печаталъ е въ „Рилски Шепотъ" подъ псевдонимите: *Сновидений, Орхидея, Синъ Еленувинъ, Викингъ, Анемона и Лоретно Бисерато Бриньолъ.* Той е авторъ и на разказа „Малина".

А отпвать си тѣ: единъ следъ другъ — най-личнитѣ, най-голѣмитѣ измежду насъ. Мълкомъ отмина Георги Стойновъ — най-голѣмия неспокоенъ духъ, който е отгледалъ нашето училище. Никой нищо не видѣ, никой нищо не чу и не писа за него. Той отмина тъй тихо и незабелѣзано, колкото побуренъ и неспокоенъ бѣ неговия животъ. Но за тъй пъкъ, вестьта за трагичния край на другъ единъ неспокойникъ — Паскалъ Маровски — дойде като гръмъ. Тя бѣ тъй ненадѣйна, колкото и нежелана. Никой не искаше да вѣрва, никой не желаеше да се помири съ мисъльта, че тоя непоправимъ идеалистъ и до безумие откровенъ юнакъ не е между живитѣ. Никой не можеше да си представи, че неговата вѣчно бунтуваща се съвесть не ще негодува вече, не ще се опълчава срещу тъмнитѣ сили, че тя е навѣка заменѣла... Ударътъ бѣше тъй силенъ и ненадѣенъ, че ние бихме стоялн зашеметени още дълго... много дълго...

Но ето: още не съвзели се напълно и новъ ударъ се стовари върху насъ; още непрежалили единъ покойникъ, другъ ни отмина. Само четири месеца следъ смъртьта на Маровски, телеграма ни донесе убийствената вѣсть: На 28. VI Цвѣтко Г. Поповъ склопи за отмора очи.

Вестьта за смъртьта на Яворчето (това буйно яворово кърво, което тъй бързе изби връхъ надъ всички други и сочене день, когато то ще се разрастне въ голѣмъ и кичестъ яворъ — голѣма гордость на нашето училище) бѣ убийствена за всички. Ние виждахме неговата приведена фигура и прозрачната блѣдность на неговото лице, страшния блѣсъкъ на винаги свѣтлитѣ му очи — всичко това виждахме ние, но не допускахме мисъльта, за това което скоро щѣше да стане. Но напраздно. Неговата душа бѣше проядена. Той легна опасно боленъ. Не следъ дълго го отведоха въ неговото родното селце, въ недрата на Родопитѣ. Нова искра отъ падежда озари душитѣ ни. Той ще оздравѣе! И ние виждахме въ неговото посивѣло, черно лице, единъ лжчезаренъ образъ, който дища животъ, който самъ е животъ. Той ще се върне пакъ, нашия свиденъ пѣвецъ и ще зажанѣе пакъ за насъ, пакъ съ насъ, за своя покрусенъ народъ! Неговото мощно перо ще пробие пжть въ нашия печатъ — тъй както той си проби такъвъ въ училищния. А за това съ право можехме да се надѣваме. Защото действително „Малина" и „Слънчеви пѣсни", па и другитѣ по малки работи, печатани въ колонитѣ на „Р. Ш.", издаваха една широка и богата творческа натура, презъ която свѣтътъ се пресъздава на сънь и легенда и единъ непогрѣшимъ усетъ почти инстинктъ за Красотата, присжщъ само на единъ — тънъкъ художникъ, който се изразява въ тоя наедно вжтрешенъ и външенъ ритъмъ, проявенъ така изящно въ „Слънчеви Пѣсни". Но напусто! Безплодни сж били нашитѣ надежди. Той бѣ проядень отъ скърбь. На 28. VI., когато всички бѣхме разпръснати по домоветѣ си, сърцето на най-голѣмия отъ всички насъ, престана да тупти. Презъ една тиха юнска вечерь, наедно съсъ слънцето, което угасваше задъ величавитѣ Родопи, угасна и той тихо, безъ шумъ.

Колко хубаво, съ каква прочувствувана, властна печаль предсказа той своя занимъ въ „Слънчеви Пѣсни", кждето уподобява слънцето и слънчевия пжть на своя животъ:

„Вѣйте плачущи вѣтрове и пека нашта дива мощь разнесе свещенната пръсть на мойто минало по шумящата пѣна на всички морета!

Азъ съмъ старъ. Коситѣ ми сж по-бѣли отъ мъха на стенещитѣ дървеса и по-меки отъ паяжина.

Рѣката все така безмълвно мъкне свойтѣ уголѣмени, жълти води, вѣтроветѣ сплитатъ горестни вѣнци отъ крѣсъци, а падащитѣ есенни листа ярко озарени отъ пурпурнитѣ сияния на помръкналото слънце скърбно падатъ и съсъ свойта тъмна орись навѣватъ печалнитѣ мисли за вѣчния сънь.

Октомврий е.

Ей! всредъ златния здрачъ на тая кжсна есень потъва и хубавия споменъ на моя день.

Понѣкога азъ чувствамъ на сънe какъ ме галятъ нежнитѣ треви и мога ли да си не спомня за тихитѣ докосвания на едни прозрачни пръсти? И само веднажъ, когато азъ лежехъ върху милиони паднали звезди, азъ дочухъ какъ дълбоката хармония на нощьта, която мойто изострено въображение бѣ превърнало въ гигантски часовникъ, почна постепенно да затихва и умира; мрачния шумъ на реката безмълвно потъна въ своето нѣкогашно мълчание и нощьта спрѣ своя дъхъ и ето: изъ спокойнитѣ вълни на тишината изплава мелодиченъ и навънредно тихъ гласъ, който промълви: лека нощь — сѣкашъ самата природа се прощаваше съсъ своя изнжченъ синъ, следъ което рѣката пакъ полетѣ въ своето тържествено шествие и въ моето въображение изникнаха цвѣтята на ужаса и живота на тропическата нощь. Гласътъ бѣ по-нѣженъ и по-тихъ отъ гласа на серафимъ и въ душата ми нахлу чувство — познато и мжчително, което за единъ мигъ проблесна и после угасна, защото азъ познахъ музиката на тоя гласъ, който нѣкога тъй често бѣхъ слушалъ подъ шепота на шумящитѣ кипариси.

Но уви! печални вѣтрове, то отмина, както отминава вихрушка, както отмина любовьта ми и както всѣка день умира живота ми.

Отмина! — отмина! — отмина!

И ето го, ето го на западъ моето бедно слънце, което се роди въ една синя сутринь, измина своя блѣденъ другъ и въ тая тъмна вечерь завинаги угасва".

Тежко! Непоносимо тежко е!

Непрежалима е нашата загуба.

Група бивши наши редактори и приятели на починалия нашъ сьредакторъ, съучениці и приятели, Цвѣтко Г. Поповъ, ще събератъ въ отдѣлна книжка—издание на „Рилски Шепотъ"— най-хубавитѣ печатани, а така сжщо и нѣкои непечатани работи на покойния.

Цв. Поповъ

ПОДЪ СѢНКАТА НА ЖИВОТА

Катъ разкълнувани вълни на пороенъ потокъ прииждаше тълпа подиръ тълпа и въ неравния тласъкъ на подири редове изчезваха въ кипещето отъ хора море. Хиляди свѣщи изкрѣха низъ тѣхъ, а блѣдитѣ имъ пламъчета, катъ сребърни звездици на току-що потъмнѣло небе, игриво потрепераваха отъ топлия дъхъ на нощьта и пакъ пламваха. Боязливо трепѣха лѣскавитѣ отблѣсъци на восъчнитѣ свѣщи и катъ пѣнливитѣ гънки на кристална вода, кога се пречупатъ у тѣхъ мекатѣ лунни лъчи — миловидно се усмихваха поспаднитѣ съсъ златенъ отблѣсъкъ икони и плахо се гънѣха златни обвивки на скжпи полюлеи.

И катъ кипнало море, кога между черниттѣ талази се подави заглъхналъ стонъ на изгубенъ морякъ, се вълнуваше тълпата, а бавно — катъ душната мирисъ на тамяна кога се слѣе съ дишането на вѣрволица хора — отѣкваше стихналото ехо отъ глухия напѣвъ на свещеника, който тихо довършваше сетнитѣ вопли на Голгота.

А тихо додаде и хорътъ: — плахо пропълзява дивната пѣсень по лъскавия сводъ на храма, изчезва катъ пѣна въ морето и пакъ се подема трепетно низъ душния дъхъ на нощьта. А тълпа подиръ тълпа приждаше и потъваше изъ храма.

И сепва се блѣдо пламъче на стопена свѣщь, плахо потреперва катъ сетнитѣ тръпки на раненъ звѣръ и гасне.

Печално се свеждатъ връзъ нея пакърбенитѣ ѝ дружки, а покритата съ бръчки ржка на стара жена грижливо се приспѣга следъ всѣка посърнала и пуща причернѣлата свѣщь подъ мѣдната икона.

Пристѫпятъ набожни жени, едва допиратъ устни си о тѣмната икона — и надъ мѣдната плоча се чертае сивата сѣнка на кръста — па отминаватъ...

И катъ канара, кога край нея ручей ръмоли, съ наслада пригръща хладнитѣ и меки вълни, па въ пѣна ги отпраща — стои тя тамъ, престарѣлата жена край стопенитѣ свѣщи и бавно се свежда следъ всѣка причернѣла, па унесена въ глухия напѣвъ на свещеника, унася се... Едва се подаваха посребрени кадрици подъ тъмния плащъ връзъ челото ѝ, врѣзано отъ мекитѣ гънки на времето; а черниттѣ ѝ очи, осѣнени отъ потъмнѣлия отблѣсъкъ на живота, кой сепва душата и въ трепетъ понася взора подире; гордата останка на повѣхналата младость, напомняха чаровната сѣнка на отминалитѣ дни, тъй както повѣхналата роза напомня за дивна пролѣтна усмивка.

Потреперва разтопена свѣщь, за сетенъ пѫть изнамогва блѣдото пламъче да погали посърналата ѝ главица и плаха сѣнка помина надъ мѣдната плоча— погасналия дъхъ на блѣдото пламъче.

И катъ пробудена отъ сладъкъ сънь, бабата се сепва, изъ изчудна се подигатъ тъмни клепачи, па струя димъ се възви надъ почернѣла восъчница и пакъ се унесе... Бавно отмина глухия напѣвъ на разпятието, а тихо додаде и хорътъ сетния стонъ на мъченика...

Тълпата се люшна, съ глухъ ропотъ се отдѣли на страни и пакъ се слѣ следъ отминалия. Подъ, е се богато натруфена дама, гордо отмина тълпата и граціозна цѣлувка овлажни миловидната усмивка на иконата. Плътната ѝ бѣла ржка небрежно остави скжпа вощеница и въ съзнанието на красотата си, отмина... Но нея се подаде мжжъ и съ лекъ поклонъ отмина следъ жената.

А тълпата се приждаше...

Стоеше тя тамъ надъ стопенитѣ свѣщи — тъй както дѣвица надъ росни цвѣтя — и кога гордата останка на отминалата се закри, въ тъмни и изори пламна розовия пламъкъ на отминала любовь и нѣщо спасено въ душата възмогна, подигна гърдитѣ и въ тежка въздишка се отрони по загърченитѣ ѝ устни и въ прелѣтата тъга се сплиташе горчивата скърбь за чаровната сѣнка на отминали дни, въ ядната мжка на черна бждина.

Бавно подемаше хорътъ — разтопени свѣщи печално ронеха сълзи, сивата сѣнка на кръста се чертаеше връзъ мѣдната плоча, а тя — подпрена о мраморния стълбъ се понасяше ведно съ дивната пѣсень надире, де сънь е живота и спомени за него възмогватъ ридания...

* * *

То бѣ тогава, кога сетната дипла отъ тъмния воалъ на времето не бѣ се здипналъ надъ отминващия вѣкъ и връзъ настжпилата пролѣть не бѣ надвиснялъ сивия воалъ на горчива есень. А тя тогава бѣ девица. И златни кадри се виеха околъ девственото ѝ лице, украсено отъ дивнитѣ краски на китна пролѣть и катъ меки бръчки на стихнало море, вълнисто се гънѣха по ситнитѣ дипли на атласената ѝ рокля. Подъ тъмнитѣ ѝ очи, засѣнени отъ трепетния пламъкъ на младостьта, се редеха правилнитѣ краски на природата, а отъ розовитѣ ѝ устни, обагрени отъ пурпурната краска на преклонило къмъ залѣзъ слънце — румени усмивки обливаха лицето ѝ.

А зима бѣ отминала — и унесена въ сладка дрѣмка природата се сепна отъ топлия дъхъ на злато слънце, па наметна царствената си одежда, надиплена отъ пъстри дипли.

И цѣфна китна пролѣть. И въ красната и усмивка, която облъхна природата съсъ сладкия си ароматъ; въ нейната чаровна усмивка, обагрена отъ пъстри краски, заливаща отъ звучни пѣсни на омайна птичка, се топѣха днитѣ и катъ сънни сѣнки отминаваха единъ подиръ другъ.

А тя бѣ тогава девица и кадри се гънѣха край красното ѝ лице. Ала кога отмина пролѣть — и въ сънна омара се отпусна природата — тя остана въ сърцето на младата девица своя дивенъ споменъ — чаровенъ накитъ на младото сърце. И едва бѣ превалилъ день, откакъ бѣ настало знойно лѣто и сетната усмивка на пролѣтьта не бѣ повѣхнала отъ злато слънце и сѣти тя последната ѝ посърнала цѣлувка и блаженъ трепетъ погали душата ѝ.

Тя любеше... любеше както може да люби младата девица при първия трепетъ на любовьта; съ всичката нежность на една чиста душа: съсъ сетната сила на едно младо сърце, осѣнено отъ розовия пламъкъ на любовьта.

А отмина день... настжпи другъ и пакъ отмина. И зареднха се дни честити и сѣнка на день нервдъ се губеше въ парливия пламъкъ на любовьта.

Нейния страстенъ погледъ всѣде блуждаеше за пламналия взоръ на нейния избранникъ и въ сладостно очакване чезнеха сили...

Ала помина зла сждба — тя сива сѣнка премрежи надъ чаровното имъ щастие и прикри любовьта имъ.

И въ клетна доба, кога природата начеваше съ тихъ шепотъ химна на нощьта, той тжжно отрони:

...Мила, жаната натѣгва надъ любовьта ми.

Трѣбва да те оставя поне за година.

Та кога се върна пакъ... любима!

Тя не отговори....

* * *

И катъ скжпа рожба, кога простене, че майчина ржка не смогнала да го погали, се сведоха плахо две стопени свѣщи; морни главици печално се отпуснаха една връзъ друга — и въ сетния възмогналъ пламъкъ се ороснха сълзитѣ на стопена любовь. И катъ пробудена отъ сладъкъ сънь се сепна бабата, изъ изчудна подигна морни клепачи и съсъ възъ дишка погаси догорѣлата свѣщь. Бавно подемаше хорътъ — сивата сѣнка на кръста се чертаеше връзъ мѣдната плоча. Съсъ сълзи поемаха свѣщитѣ душния дъхъ на нощьта и въ стихналия отенъкъ отпуща морни клепачи тя и пакъ се унася...

* * *

Но скоро той я остави и заре се въ тежка чужбина по пуста печалба. Не смогнаха сълзи и не възпрѣ го любовь... въ чужбина го блазнѣше сладостна мисъль и отмина...

А тя... катъ кадифена теменуга кога въ лунна нощь очаква повѣхналата ѝ дружка пакъ да се усмихне — притаи въ гърди си любовьта и въ горчива скърбь начена да го чака... докле се пакъ завърне.

И гаснеше день подиръ день. Съ присвито сърце зърнеше тя румената усмивка на зората и въ горчива въздишка гаснеше сетнята багра на деня, защото мракъ надипляше тъменъ воалъ въ душата, що таеше сякаш спомени, осѣнени отъ розовия пламъкъ на любовьта.

А когато мракъ покриваше деня и стихналата природа се отпущаше въ морнитѣ прегръдки на нощьта, съ посърналъ взоръ стоеше тя тамъ, де изрви пѫть шепнеше тя съ чаровенъ шепотъ непонятнитѣ слова на любовьта и сѣщаше какъ ведно съ хладния дъхъ на безмълната нощь, пропълзява въ душата ѝ ледния плащъ на забравата. Ала задуши въ гърдитѣ си непоспяната мжка и въ надежда начена да чака и вехне.

А не бѣ отминала година още и межд' надвиснялитѣ облаци що забулваха душата ѝ се откръсна меденъ лъчъ отъ сладостна надежда и съ блаженъ трепетъ погали душата ѝ — че не бѣ я забравилъ той и весть отъ пламсина любовь ѝ бѣ отпратилъ. И сладостна надежда ѝ пригѣпна мечта по свидна бждина — че благата усмивка на щастието бѣ погалила нейнитѣ избранникъ и съ злато го дари сждбата милостива.

И катъ алена роза, кога зърне китна пролѣть надига царствено чело — се подигна тя, горда вечъ дама и властна сѣнка осѣни лицето ѝ.

И кога минѣше межд' тълпата, жълва се несеше по нея, че тежкъ търговецъ бѣ станалъ мжжа ѝ и злато на изманени хора лежи връзъ нея. Ала не се подаде тя на жълвата и въ трепетъ очакваше бждния день на щастлива свида.

Тъй течѣха днитѣ — въ злато тънеше тя, жената на богатия търговецъ и мълкомъ се спождаха тѣ, що нѣкога бѣха сподирали красната — ала горда сега хубавица.

Едва бѣ седемъ пѫти сподавило времето година следъ година и чу се потайна жълва, че иде....

Зората на новия день, що за втори пѫть пригладжаше пурпурния пѫть на злато слънце въ душата ѝ, обагри спиналия се небосводъ и въ трепетъ начена да чака злитѣ лъчи на пламналия день.

Уви!... Сждбата завидя на тоя що бѣ надарила и злата орисия прострѣ ржката си връзъ него и прокле го...

И едва се бѣ здипналъ тъмния воалъ на нощьта връзъ отминалия день и падна той задушенъ въ злодѣйски ржце, а горчивата цѣлувка на смъртьта задави тежкото проклятие на сетния му стонъ и глъхналия шепотъ на нейното име погасна въ устнитѣ му.

Съ вихъра на морска вжлна помина жълва, че падналъ той, на пѫть къмъ нея падналъ въ злодѣйски ржце и не ще го види нивга вече...

А хорскитѣ думи сж ядни и катъ невѣрна болесть се вгъзватъ въ душата.

Отвърна тя глава отъ ненавистната тълпа и не повѣрва, тъй както девицата не вѣрва, че нѣкога ще потпие любовьта ѝ. Ала не върна се той вече, както се не върна миналия день. И посърна тя, що немилостивата сждба ѝ отне туй що любѣше най-много и повехна — повехна както вѣхне аления макъ, кога влюбената откжсне роза вмѣсто него.

Ала не насити се сждбата съ горчивата раздѣла, та разсипа всичко що нѣкога ѝ бѣ отпратилъ той. И кога тъмния воалъ на времето — що здипля се връзъ всѣка отминала година — се вгъна три пѫти тя стигна тамъ где ридания възмогватъ при споменъ на отминали дни и стенания давятъ душата...

* * *

Бавно възви свещеника, а разкълнуваната тълпа изъ мощенъ тласъкъ прелѣ и кипна катъ море, при първитѣ тръпки на бурята.

И сепна се плахо бабата, въ почуда възви глава на страни и горчина скржбь притисна сърцето ѝ.

Въ безмълвна тага се ронѣха сълзи връзъ мѣдната плоча, а около народъ гъмжи и тръпне въ сладостно очакване.

Като сѣнка се мѣрка споменъ за отминали дни, но катъ сънъ начезна изъ горчина мжка на черна бждина. Спкашъ то бѣ сжнь и богатата нѣкога дама... отминала мечта, та сега край стопенитѣ свѣщи да чезне, катъ сивата сѣнка на струя димъ, кога са възвие надъ погаснало пламъче...

Ехъ... живота...!!!

Възкресение, 1922 г.

В. А. Радевъ

ЗА ЖИВОТА

или какъ се прекарва първата година, следъ като свършишъ гимназията и нѣмашъ пари.

На всички ученици въ пансиона.

Отмѣрено, неизмѣнно и непрестанно навънъ вали — есененъ дъждъ — отъ като съмъ станалъ вече цѣли три часа. Голѣмият Градъ е мрачень; нито красивиятъ станъ на Витошъ, нито далечнитѣ очертания на стария Балканъ въ този тъменъ день не галятъ окото: тежки облаци, които чакатъ редъ да се налѣгатъ на земята, сж ги скрили въ пазвитѣ си. Есень . . .

Седя на прозореца на малката си стая, която току що поселихъ, гледамъ какъ тихо падатъ въ нечетенъ редъ капки следъ капки — небесна вода и мисля.

Втора година вече азъ идвамъ тукъ, въ Голѣмия Градъ, да търся своята орисия. Първата година съ радость и свѣтнали очи; нетърпеливъ, страхуващъ се да не чуя пакъ „омръзналата" камбана, която толкова години ме е подканвала на часове и занимания, уплашенъ сѣкашъ, да не се повтори всичкото това — нарамихъ куфара и дойдохъ тукъ. Поселихъ се на многолюдна улица — въ центъра на Града: нали за него идвамъ, да почувствувамъ пулса му — а това гдѣ по-добре отъ центъра, отъ шума? Стаята ми бѣше широка и свѣтла. Изъ прозореца ѝ се виждаше продължението на голѣма търговска улица.

Въ щастливо опиянение за Голѣмия Градъ живѣхъ петнадесетъ дни — не, по-малко: една седмица. Друга седмица прекарахъ въ съмнения за худостьта на предстоящия животъ въ тоя шуменъ Градъ — и следъ това вече съ радость и мъка — едновременно си спомняхъ за камбаната, която толкова сутрини ме е будила отъ сънь и подканяла къмъ наука — а сега е така далече, така далече . . . че и да я чуя, не мога да ѝ се отзова . . .

Дълги дни търсѣхъ тукъ и тамъ работа, месеци хлопахъ на различни и многобройни врати, гдето предлагахъ трудъ и енергия срещу онова, безъ което днесъ не може—и навсѣкадѣ една дума чувахъ: „нѣма". Чувахъ я и преди да похлопамъ, чувахъ я и следъ като запатамъ, чувахъ я и дене и нощи и заранъ и вечерь — всѣкога. И заключенъ въ стаята си — което за хазяина значеше „нѣма" ме, а за мене „нѣма" пари за наемъ, та да ме не търси и иска — азъ гледахъ изъ прозореца многолюдната улица, гледахъ всичкитѣ тия забързали се хора — всѣки по работата си — разбира се не свои — гледахъ и недоумѣвахъ: ами азъ? Но погледа ми често срещаше по прозорцитѣ на отсрещнитѣ голѣми здания погледи като моя, хора като мене, които гледатъ многолюдната улица и недоумѣватъ: ами азъ? И разбрахъ: не съмъ самъ.

Въ този Голѣмъ Градъ има голѣми работи. — едни хора, малко на брой, не познаватъ думата „нѣма", защото въ банката имъ, или фабриката, или най-после въ джоба имъ всичко „има". Други хора само по нѣкога се здрависватъ съ „нѣма"-то, най-често въ края на месеца: тия сж машинитѣ, що работятъ на първитѣ хора. Но само тия не сж, много други видове има тукъ — неизброими и разнообразни, едни облечени въ скжпи и фини дрехи, возятъ се винаги на файтонъ или автомобилъ — сигурно за да не си намачкатъ въ прахта и въ блъсканицата изъ многолюдните улици финитѣ си дрехи и да не си развалятъ лаченитѣ обувки. Други сж облечени другояче и ходятъ пеша: дрехитѣ имъ нѣма да се развалятъ — тѣ сж отдавна развалени и изпокжсани, обувкитѣ имъ нѣма да се скжсатъ, защото сж вече скжсани, или пъкъ, ако не сж — имать голѣми гвоздеи и кабъри отдолу, а отгоре сж отъ дебела кожа. Въ нѣкои отъ тия категории попадамъ и азъ и онія сжщо като мене що гледатъ изъ прозорцитѣ на насрещнитѣ кжщи: ние сме току що завършили гимназия, имаме хубави шарени „свидѣтелства за зрѣлость" съ нѣкое красиво завъртено 5 и нѣкол седма отгоре — но които не знаемъ нито търговско смѣтане, нито счетоводство, нито книговодство, нито нищо друго отъ тоя родъ и за това за насъ никде нищо „нѣма"; „нѣма" работа, „нѣма" отъ това задоволство, „нѣма" жизнерадость, „нѣма" хлѣбъ, „нѣма" здрави и чисти дрехи и обуща, „нѣма" пари за хазяина, „нѣма" спокойно и рано връщане у дома, а късно презъ нощьта, когато хазяина е заспалъ и нѣма да песа пари. А ти презъ това време порядъчно си мръзналъ въ скитане, съ ръце въ джобоветѣ—понеже нѣмашъ дълго палто—изъ дългитѣ улици на града.

А днитѣ биваха различни: грѣеше слънце, понѣкога валѣше дъждъ, а веднажъ или два пъти — не помня—бѣше падналъ и снѣгъ—нечистъ, тежъкъ снѣгъ, що мазно се лѣпѣше по отдавна невидѣлитѣ боя обуща и ги болдисваше, когато изсъхнѣха . . . червени. Понѣкога биваше топло, понѣкога хладно, а най-често студено, защото „нѣмаше" дърва — па впрочемъ и печка нѣмаше: бѣше на поправка цѣла зима, но презъ пролѣтьта ми я донесоха. Понѣкога сѣдахъ предъ масата съ намѣрение да уча, но никога не учехъ, (по три причини: първо, вече съмъ наученъ, нали съмъ съсъ срѣдно образование, второ, гладна печка хоро не играе и трето — подъ стаята ми имаше тенекеджийница — нали съмъ въ центъра на града), понѣкога се опитвахъ да свиря на цигулка, но се отчайвахъ, защото конкуренцията отъ долу бѣше солидна. И затова, най-често . . . пѣхъ: легналъ въ тѣсното легло, завилъ се съ неподплатения съ чаршавъ юрганъ и съ чуждото одѣяло, що бѣше нападнало по едно време у мене — азъ пѣхъ, викахъ колкото ми гласъ държи, доволенъ че мога да побѣдя конкуренцията „отъ долу", че мога да се скрия отъ конкуренцията „отъ вънъ", що бѣше се олицетворила въ хубави картини отъ пера и дървета по стъклата на прозорцитѣ и най-после — че се се задоволявамъ „отъ вѫтре": храня се съ изкуство, съ едно най-висше изкуство — пѣнието!

Така си течеха въ скърби и радости днитѣ, единъ следъ другъ — докато единъ прекрасенъ день следъ като побутахъ малко автомобила изъ Сахарата и Калковскитѣ полета — азъ отекохъ . . . при татко и мама (дето „нѣка" поне толкова много „нѣма") съ два платени и завѣрени семестри *по дипломация, по същество на която, обаче, въ главата ми нищо „нѣма", затова и изпитъ „нѣма".* . . . .

. . . . . .

Втора година азъ идвамъ тукъ да търся своята орисия. Но сега не съмъ вече въ центъра на града, стаята ми не е на многолюдна улица — не ми трѣбва вече пулса на Голѣмия Градъ — и подъ стаята ми нѣма тенекеджийница: азъ живѣя сега въ една спретната, хубава стая въ най-тихата и чиста часть на столицата — въ квартала задъ Докторската градина,— малката кжщица, въ която е стаята ми, служи само за живѣене, а не и за дюкяни и тенекеджийници, а прозореца ми гледа въ хубава, чиста, и зелена градинка. А благодареніе на добри хора, липсва на какнито все пакъ „нѣма", азъ тая година не ще гледамъ само изъ прозореца и не ще пѣя изъ подъ юргана, защото пари — и за храна и за дърва и за хазяина и за всичко отъ тоя родъ — не ще „нѣма": азъ понаучихъ малко търговскитѣ смѣтки и си намѣрихъ работа. И нека се надѣвамъ, снѣга тая година нѣма да бжде така нечистъ — не съмъ въ центъра на града — обущата ми нѣма да бждатъ червени, защото ще ги болдисамъ, печката ще бумти и азъ по жилетка, освенъ че ще пѣя но и ще свиря и ще уча, та напролѣтъ, когато се изтъркулна при татко и мама, ще занеса не само „платени и завѣрени", но и завършени, съ изпити и сигурни резултати въ главата, семестри.

Преди две години завършихъ училището, тамъ задъ скжпата „червена ограда" още се намиратъ хора, които ме помнятъ и които азъ ще помня и не ще забравя. Но и тия които не познавамъ и които не ме познаватъ—и тѣ ми сж скжпи: та нали сме челядь на една Alma Mater! И къмъ всички ми е думата: живота е скърбенъ и радостенъ, тежъкъ, но и интересенъ едновременно — една непрежъната борба, която, колкото повече продължаватъ, толкова повече те увлича, толкова повече побеждаватъ, ако имашъ здрава основа и крѣпки сили. Безъ тѣхъ е невъзможно—и за тѣхното печелене всѣка сутринь въ 6 часа камбаната ви вика отъ сънь, въ 8 часа ни вика въ Общата стая и до 1 часа на обѣдъ ви вика по разнитѣ номера. Слушайте я добре тая камбана, не и се сърдете, защото два мѣсеци следъ като излѣзете изъ училището ще си спомняте за нея и ще я чувате на сънь, както съмъ я чувалъ и азъ, па и всѣки свършилъ. Работете усърдно, занимавайте се, подържайте ревниво вестника и дружествата си, използувайте най-рационално благовремието, което имате въ нашето училище—единствено въ България — и гледайте по-често хубавата картина на Аристидъ въ Общата стая съ изгряващото слънце и онам незабравима и велика дума „EXELSIOR".

София, октомврий, 1924 г.

С. Атанасовъ

* * *

Дъждецъ вали, вали. . .
И в'свойта лика самота
Сънувамъ своята мечта.
Дъждецъ вали, вали. . .

Незнаенъ пламъкъ обгоря
И начумеренъ в'сънь,
Далечъ е туй що менъ горя,
Далечъ е тоя дивенъ звънъ,
Що нази нѣвга призова.

Уви! заглъхва погледъ плахъ
Средъ плахо-шепнещи листа.
Какъ дивно тозь дъждецъ вали
Средъ мойта чудна самота!

—

Дъждецъ, вали, вали!
Обруляй жълтитѣ листа,
Далечъ отъ менъ е пролѣтьта.
Не виждамъ своята мечта
И нейнитѣ звезди-очи.
Дъждецъ вали, вали. . .

Н. Моренъ

ТРИ ДУМИ

О, майко, спомнямъ си съсъ болка
Онѣзъ щастливи дни
На сиини младини,
Кога надъ мойта малка люлка
Разправяше за царь жестокъ,
За славата на силний Богъ.
Цѣлуваше ме тя тогазъ
И шепнѣше: Обичай!

*

И самъ азъ тръгнахъ въ пѫть неравенъ
Въ сърдце съсъ майчинъ зовъ,
Намѣрихъ азъ покровъ
При тебе, златокоса Ливенъ.
Ти въ менъ запали любовьта
И пакъ погълна те свѣта;
Азъ чухъ последния ти гласъ,
Ти шепнѣше: Люби!

*

Надъ менъ живота е разперилъ
Оловни си ржце.
Ти свивашъ се сърдце,
Че правий пѫть не съмъ намѣрилъ.
Днесъ на живота чуй викъть;
Предъ него вси сърдца мълчатъ.
Той казва съ мощния си гласъ:
Мрази, мрази, мрази!

УЧИЛИЩЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ

School Spirit и училищнитѣ ни организации

„Колкото по-вече ученически организации имаме — организации създадени отъ ученици, ръководени отъ ученици и съществуващи за ученици (и т. н.) — толкова по-силенъ и по-хубавъ ще бѫде нашия духъ въ училището."

Paul Rowland.

Предъ менъ стои първия брой отъ първата годишнина на „Р. Ш." Нѣщото което най-силно привлича вниманието ми, е статията на г. Rowland — "School Spirit". Старитѣ ученици си спомнятъ съ какъвъ ентусиазъмъ бѣ посрещната тя отъ насъ ученицитѣ. Нѣма нужда да изказвамъ тукъ чувствата, които ме вълнуватъ сега при спомена за тѣзи славни за училищнията ни животъ дни. Защото ние всички еднакво чувствуваме това (думата ми е за старитѣ ученици).

Обаче, цельта ми тукъ не е безполезно да хленча по миналото, което никога се не връща, но да спомня на старитѣ ученици завѣта на учителя, който е далечъ отъ насъ сега, но духътъ на който винаги ще е между насъ, който завѣтъ постоянно и вѣрно ни сочи дългътъ ни къмъ училището, а на новитѣ ученици да посоча, че училищнията ни животъ е високъ и смисленъ и че той животъ е изграденъ съ неуморния трудъ на редъ поколения и най-приятелски да имъ посоча пѫтя, по който трѣбва да вървятъ смѣло и неуклонно, за да могатъ не само да запазятъ изграденото съ толкова трудъ, но и да допринесатъ, до колкото силитѣ имъ позволяватъ, за изграждането до край на School Spirit'a, крайжѣлния камъкъ на новото бѫдѫще училище — завѣтътъ на учителя.

За тази цель искамъ да посоча нѣкои опасности, които ако се пренебрегнатъ, биха спъвали училищния ни животъ, одори биха повредили School Spirit'a.

Въ A. S. B. съществуватъ нѣколко ученически организации. Въ повечето отъ тѣхъ броятъ на членоветѣ е неограниченъ. Това последньо обстоятелство подхранва стремежътъ на ученицитѣ да бѫдатъ членове на колкото се може повече организации. Това докарва раздробяване на духовнитѣ сили на ученика на безкрайно малки частици, отъ което пъкъ произлиза слаба плодовитость на организациитѣ и въ последствие се дохажда до дѣтинското желание да се разтури дадена организация. Сѫщото нѣщо докарва, щото ржководството на разнитѣ организации да се концентрира въ едни ржце — въ ржцетѣ на тия, които извъкватъ повече предъ ученицитѣ съсъ своитѣ способности, но тѣзи сѫ малко и не може да се очаква всичко отъ тѣхъ.

Тогава, какво да се прави?

Тежката работа става лека, когато я вършатъ повече души.

Известно е, че различнитѣ личности иматъ различни вродени дарби. Едни иматъ наклоность къмъ математика, други къмъ литература и пр.

Училищнитѣ организации представятъ случай най-удобенъ, всѣки ученикъ да развие своитѣ дарби и наклонности съвсемъ *свободно*. За това, най-разумно ще бѫде да се ограничи числото на членоветѣ за всѣка организация и да се допускатъ само такива, които действително иматъ наклоность къмъ целитѣ, които преследва дадена организация и да не се приематъ членове, които сѫ вече такива най-много на две други организации.

Миналата година имахъ честьта да говоря съ една отъ учителкитѣ американки, която между другото ми каза, че като студентка въ колежа е имала честьта да бѫде приета за членка на едно литературно дружество въ колежа, което не приемало повече отъ 40 членки, въпреки че колежа броялъ повече отъ 500 студентки и при това най-строго сѫ се съблюдавали следнитѣ три нѣща: личностьта, популярностьта и характера на студентката, която е предложена за членка. Можете да си представите какъвъ голѣмъ наборъ се е правѣлъ при приемането на единъ само членъ!

Само по такъвъ начинъ училищнията ни животъ ще стане още по-интересенъ, по-разнообразенъ и по-интелигентенъ.

И днесъ, предъ прага на 4-та годишнина на нашиятъ любимъ „Рилски Шепотъ", когато учителтъ, който тъй много направи за създаването му, е далечъ отъ насъ и неговитѣ винаги бодри и полезни съвѣти трудно достигатъ до насъ, ще разберемъ ли дългътъ си къмъ Alma Mater?

A Senior

УЧЕНИЧЕСКИТѢ ОРГАНИЗАЦИИ

При A. S. G.

1. Y. W. C. A.

Председателка:	Вержини Момчилова	VIII кл.
Под. „	Параскева Илиева	VII „
Секретарка:	Анастасия Джингова	VII „
Касиерка:	Янка Симеонова	V „

2. Напредъкъ

Възобновено преди три години. Целитѣ му сѫ сходни съ тѣзи на „Развитие", всестранно умствено развитие на членкитѣ си.

Настоятелство:

Председателка:	Васила Копчева	VII кл.
Под. „	Лили Зафирова	VI „
Секретарка:	Вѣра Добруджанска	VI „
Касиерка:	Анна Върбанова	VII „

При A. S. B.

1. Развитие

Литературно самообразователно дружество, основано преди 26 години, чрезъ своитѣ редовни упражнения (декламации, музика и пр.) и ржкописния си органъ „Жило" цели умственото развитие на членоветѣ си.

Настоятелство:

Председатель:	Асѣнь Николовъ	VIII кл.
Под. „	Никола Милевъ	VII „
Секретарь:	Иванъ Димитровъ	VII „
Касиеръ:	Оливеръ Хаскелъ	VI „
Библиотекарь:	Ал. Кременлиевъ	V „
Домакини:	Иванъ Кютукчиевъ	VII „
	Исидоръ Алкалай	VI „

2. Y. M. C. A.

Клонъ отъ съюза на Мл. Хр. Д-ва.

Председатель:	Леонидъ Димитровъ	VIII кл.
Под. „	Момчилъ Минчаловъ	VIII „
Секретарь:	Боянъ Чукановъ	VII „
Касиеръ:	Любенъ Добровски	V „

3. Спортъ-клубъ

Председатель:	Никола Мутафчиевъ	VIII кл.
Под. „	Димитъръ Георгиевъ	VII „
Секретарь:	Боянъ Чукановъ	VII „
Касиеръ:	Димитъръ Филиповъ	VIII кл.
Домакинъ:	Яни Александровъ	VI „

4. Ученически съветъ

Тая единствена по рода си въ България организация е върховното ученическо тѣло въ училището. Служи за изразитель на желанията на ученицитѣ и като посредникъ между учителското тѣло и ученицитѣ.

Съставъ на съвета презъ първото полугодие:

Председатель: Асѣнь Николовъ VIII кл.

Членове:

Отъ VIII — Момчилъ Момчиловъ.
„ VII — Леонидъ Карайтидисъ.
„ VI — Асѣнь Стояновъ.
„ V — Симеонъ Яневъ.
„ IV — Михалъ Георгиевъ.

5. Духовъ оркестъръ

Най-младата ни организация, основана преди година. Цели музикалното развитие на членоветѣ си и повдигание училищния духъ.

Управително тѣло:

Председатель:	Василъ Начевъ	VIII кл.
Под. „ секретарь:	Иванъ Добровски	VIII „
Касиеръ:	Анастасъ Касабовъ	VI „
Домакинъ:	Дончо Братановъ	V „
Помощникъ-Диригентъ:	Никола Мутафчиевъ	VIII „

При двѣтѣ училища

1. Въздържателно дружество „Факелъ"

Председатель:	Боянъ Чукановъ	VII кл.
Под. „	Вѣра Ангелова	VII „
Секретарь:	Симеонъ Яневъ	V „
Касиеръ:	Васила Копчева	VII „
Пом.-касиеръ:	Василъ Юртовъ	V „

2. Черковенъ хоръ

Подъ диригенството на г. Л. Гончаровъ. Участвуватъ ученички и ученици отъ VI, VII и VIII класове.

Boy-Scouts, Недѣлна Беседа и **Струнния оркестъръ** въ най-скоро време ще се организиратъ.

Пожелаваме на всички организации успѣхъ въ работата имъ.

Този брой се изпраща на всички стари абонати и онія, които сѫ препоръчани на редакцията. Абонамента за тази година ще бѫде 30 лева, а за странство 40 лева.

Всички, които искатъ да получаватъ „Рилски Шепотъ" да изпратятъ абонамента му въ редакцията — Америк. М. Гимназия. Нежелающитѣ нека бѫдатъ така добри да повърнатъ вестника.

Мнозина отъ миналогодишнитѣ ни абонати не сѫ платили абонамента си за изтеклата година. Умоляватъ се въ най-скоро време да сторятъ това, защото редакцията се намира въ голѣмо парично затруднение.

КАТЯ ГРАЧЕНОВА

(Родена 14 февруарий, 1909—гр. Банско).

Свършила основно училище въ родния си градъ, тя отива въ Пловдивъ, за да следва въ прогимназията. Но болесть безжалостно припречва трудният ѝ пжть. Тя напуска Пловдивската прогимназия и следъ 1 година идва всредъ насъ, въ A. S. G.

Умна, учтива и винаги готова да услужи, тя прекара тукъ цѣли три години, три години презъ които малко нейни приятелки можаха да отгатнатъ, що ставаше въ тая тиха, тая по-чиста отъ лунната свѣтлина душа.

Кротко, единъ следъ другъ, се нижеха нейнитѣ дни, днитѣ, които скопчиха малка, нѣжна верижка, развѣвана отъ най-лихия вѣтрецъ и безпощадно разжжана отъ жестоката болесть.

Тя трѣбваше да напусне училището преди края на учебната година и да отиде въ родния си градецъ. Но сериозността на болестьта ѝ я принуждава да напусне и него и да замине на лечение въ София. Тамъ тя се прости съсъ свѣта, скжтала въ душата си скжпъ споменъ за родния градецъ и пансиона, нѣмитѣ свидетели на болезненния ѝ животъ.

Твърда, съсъ свити за усмивка уста тя срещна мжчителнитѣ, сетни минути.

Другарки, нека съ радость бжде изпълненъ спомена за нея, защото не съсъ скржбь, а съ тиха радость тя срещна повелята на смжртьта.

СПОМЕНЪ

Навънъ бѣ тъмно, страшно. Вѣтъра силно удряше прозорцитѣ. Третий звънецъ за лѣгане бѣ отдавна ударилъ и всяде цареше гробна тишина.

Край изгасналата печка, опрѣли глава до глава, ние стояхме: Катя и азъ.

„Азъ предчувствамъ, по-право чувствамъ“ — шепнѣше тя — „какъ смжртьта не дебне. Често я виждамъ на сънь, приближава къмъ менъ, — усмихва ми се и маха съ ржка. Мене ми става приятно, ще ми се да ида при нея, протѣгамъ ржка и... събуждамъ се. Азъ ще умра скоро и не се страхувамъ; повѣрвай ми — радвамъ се.“

„Ихъ пъкъ ти, Катя“ — мжчихъ да я отклоня отъ това, но тя, сѣкашъ схващаше, що искамъ и усмихнайки се, облѣгаше се врѣзъ рамото ми и продължаваше:

„Виждамъ, ти не вѣрвашъ, но следъ смжртьта ми ти ще спомнишъ тоя късенъ часъ и тогава...“

Повече не можахъ да търпя, повличахъ я нагоре къмъ стаята, а тя, смѣеща се, казваше: „все пакъ, единъ день, ти ще повѣрвашъ...“

ХРОНИКА

— **Поради** *късното почване на учебната година и недостатъчния персоналъ на печатницата ни, този брой отъ „Рилски Шепотъ“ не можа да излѣзе на време.*

— **Учебната** година почна на 18 септември.

— **Електрическо** освѣтление е прокарано въ всичкитѣ здания на мжжкото училище и въ VII-мокласната комуна при Девическата Гимназия.

— **Въ** Девическата Гимназия сж въведени риторически упражнения.

— **Г-нъ А. Чучулайнъ**, учитель по Литература въ Мжжкото Училище, прие да бжде съветникъ на редакционния ни комитетъ, за което му изказваме сърдечната си благодарность.

— **Г-нъ Роландъ** е понастоящемъ въ гр. Бостонъ, Америка. Тамъ той завършва богословското си образование, като покрай това неуморно работи за нашитѣ училища. Не отдавна той е издалъ малъкъ, интересенъ сборникъ, съ който цели запознаването на американското общество съ нашитѣ училища.

— **На** 27 того бѣше отпразнуванъ отъ ученицитѣ традиционния праздникъ „Св. Илия“. Веднага следъ него се почувствува мощното влияние на нашия патронъ: вече нѣмаме „стари“ и „нови“ ученици, а само такива отъ A. S. B.

— **Осми класъ** при A. S. G. ще живѣе и презъ настоящата година въ отдѣлна комуна, която ще бжде ржководена отъ г-ца Роза Е. Дрейпъръ, специално дошла изъ Америка за тази цель. **Тя е** била дългогодишна обществена деятелка и мисионерка въ различни страни.

— **Напоследъкъ** се състояха нѣколко футболни между-класни мачове:

1) V съ VI кл. при резултатъ 3 : 3; 2) IV и VII кл — 5 : 1 въ полза на VII кл. и 3) IV и V кл. — 6 : 0 въ полза на V класъ. Но най-интересенъ бѣ „Баскетъ-болния“ мачъ между V и VI класове при резултатъ 19 : 8 въ полза на VI класъ.

— **Двата** пансиона бѣха посетени отъ американката г-ца Хитъмъ, която е at the head of the English department in central High School in Grand Rapids, Mishigan.

— **На** 22, 23 и 24 того, известния български обществениkъ и писатель г. Христо Вѣрговъ—нашъ училищенъ приятель — държа нѣколко сказки въ града ни съ духовенъ и социаленъ характеръ.

— **Въ началото** на учебната година г-нъ Светославъ Камбуровъ, известенъ нашъ театраленъ и литературенъ критикъ, държа две сказки предъ учащатѣ се отъ двѣтѣ училища: „Психологиченъ анализъ на българската народна пѣсень“ и „Най-крупнитѣ представители на родното ни изкуство.“ Съ първата си сказка той анализира нѣколко любовни пѣсни и съ твърде подходящи за темата си езикъ и средства, той описа начина по който се заражда народната пѣсень. Съ втората, той бѣгло нахвърли имената на най-крупнитѣ, споредъ него, представители на нашето родно изкуство.

— **Поради** многото належащъ материалъ за този брой, нѣмахме възможностьта да помѣстимъ всичкитѣ училищни вести и по-обширно да застжпимъ нѣкои училищни въпроси. Това ще сторимъ въвъ втория брой.

Печатница при Американскитѣ Гимназии — САМОКОВЪ.